

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Michala Bobka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **Keolu a.s.**, se sídlem Vaníčkova 1639, Kladno, zast. Mgr. Petrou Hrachy, advokátkou se sídlem Cihlářská 643/19, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2022, č. j. 054835/2022/KUSK, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 12. 2022, č. j. 44 A 3/2022-45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla včas podanou kasační stížností v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Praze (dále též „krajský soud“), jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2022, č. j. 054835/2022/KUSK. Tímto rozhodnutím žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 62 odst. 1 písm. k) zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (dále jen „živnostenský zákon“). Přestupku se měla stěžovatelka dopustit tím, že nejméně dne 22. 7. 2021 v 11:05 hodin, dne 10. 9. 2021 v 10:30 hodin a dne 30. 9. 2021 v 10:10 hodin v rozporu s § 31 odst. 2 živnostenského zákona nezajistila viditelné označení svého sídla na adrese Vaníčkova 1639, 272 01 Kladno obchodní firmou a identifikačním číslem osoby. Za uvedené jednání byla stěžovatelce uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Stěžovatelce byla dále uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Stěžovatelka namítá, krajský soud provedl příliš extenzivní výklad ustanovení § 31 odst. 2 živnostenského zákona, který stanoví, že „[p]odnikatel je povinen viditelně označit obchodní firmou, popřípadě názvem, nebo jménem a příjmením a identifikačním číslem osoby, bylo-li přiděleno, objekt, v němž má sídlo, liší-li se od bydliště...“. Z tohoto požadavku krajský soud dovodil, že požadavek *viditelnosti* ve smyslu § 31 odst. 2 věty první živnostenského zákona bude splňovat pouze takové označení sídla, které obsahuje požadované identifikační

údaje ve zřetelné a srozumitelné formě, a nachází se na místě, např. na dveřích nebo fasádě objektu, na informační ceduli před vstupem do objektu, či v recepci objektu, které je možné reálně za přiměřených podmínek spatřit. Tím, že krajský soud doplnil požadavek „viditelnosti“ o *reálnou viditelnost z veřejně přístupného prostranství*, v konkrétní věci tedy z ulice, vykročil dle názoru stěžovatelky za znění zákona. Napadené rozhodnutí krajského soudu proto porušuje základní zásadu trestních řízení, tedy *nulla poena sine lege*, stejně jako zásadu totožnosti skutku. Rozhodnutím jsou pošlapány i kautely ústavního práva, zejména pak zásada rovnosti.

[3] Nejvyšší správní soud se po konstatování přípustnosti kasační stížnosti zabýval její přijatelností ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně převyšuje vlastní zájmy stěžovatele. Jedná se totiž o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[4] Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS (k uplatnitelnosti tam vyslovených názorů na současnou právní úpravu srov. např. rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28). Podstatný přesah bude dán pouze v případech, kdy se kasační stížnost (1) týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu anebo (2) právních otázek řešených dosavadní judikaturou rozdílně. Podstatný přesah zájmů stěžovatele bude dán (3) rovněž v případě potřeby učinit odklon od ustálené judikatury. Konečně bude kasační stížnost přijatelná (4) tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Takovým pochybením jsou především případy, kdy krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě *hrubě* pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zároveň však platí, že Nejvyšší správní soud není v rámci hodnocení přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak *výrazné intenzity*, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. V rámci posouzení přijatelnosti také z povahy věci není místo pro plnohodnotný věcný přezkum napadeného rozhodnutí, tudíž se v uvedené souvislosti Nejvyšší správní soud omezuje na případy *zjevných* pochybení krajského soudu.

[5] Žádný z těchto případů není dán. Kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[6] Nejvyšší správní soud se měl již možnost vyjádřit k v projednávané věci klíčové právní otázce výkladu ustanovení § 31 odst. 2 živnostenského zákona ve svém nedávném rozsudku ze dne 15. 5. 2023, č. j. 4 As 17/2023-34. Ve skutkově a právně stejné věci, týkající se sídla vícero podnikatelských subjektů na totožné adrese, Nejvyšší správní soud konstatoval, že označení sídla bude možné považovat za viditelné pouze tehdy, *je-li viditelné z veřejně přístupného místa (veřejného prostranství), případně je-li k němu zajištěn přístup veřejnosti*.

pokračování

[7] Pro projednávanou věc klíčová právní otázka výkladu § 31 odst. 2 živnostenského zákona tak byla v nedávné judikatuře plně řešena. Od právního posouzení tam zvoleného nyní Nejvyšší správní soud necítí potřebu se jakkoliv odchýlit. Nedospěl ani k závěru, že by se krajský soud v napadeném rozsudku dopustil zjevného pochybení, které by mělo zásadní dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Nejvyššímu správnímu soudu uniká, jak označení sídla společnosti u vchodu do rodinného domu ve dvoře, které však není z ulice (veřejného prostranství) nijak viditelné, neboť se nachází na opačné straně budovy, a z ulice je vidět pouze na zděném sloupku u brány neoznačený zvonek bez jakéhokoliv popisu, přičemž přístup do dvora blokují dle kontrolních zjištění prvostupňového správního orgánu zamčená vrata, by bylo možné subsumovat pod „viditelné“ označení obchodní firmy ve smyslu § 31 odst. 2 živnostenského zákona. Nejvyšší správní soud se nedomnívá, že by bylo zapotřebí výrazných gnoseologických úvah na téma hranic lidského poznání, stejně jako rozborů trestně-právních ústavních kautel, pro závěr, že „viditelné“ ve smyslu citovaného zákonného ustanovení by patrně mělo znamenat „viditelné“ bez nezbytnosti násilného vniknutí na soukromý pozemek, tedy v tomto smyslu „viditelné“ z veřejného, či běžně přístupného soukromého, pozemku.

[8] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto ji odmítl pro nepřijatelnost podle § 104a s. ř. s.

[9] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 120 ve spojení s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4.). Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2023

JUDr. Radan Malík
předseda senátu